

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ס"ע 1692-11-13

לפני:

כב' השופטת ד"ר אריאלה גילצר-כץ – אב"ד

נציג ציבור (עובדים) מר מוחמד מנסור

התובע:

תמיר אלוש ת.ז. 035692847
ע"י ב"כ: עו"ד אבינועם פרץ

(הנתבע שכנגד)

-

הנתבעת:

חברת הנסיך הקטן - אביב ואורן בע"מ ח.פ. 511970493
ע"י ב"כ: עו"ד פרי סגל

(התובעת שכנגד)

1

פסק-דין

2

3 האם רשאית מעסיקה לקזז שכר של עובד בגין גלישה באינטרנט במהלך שעות העבודה - זוהי
4 אחת הסוגיות העומדות להכרעתנו.

5

6 העובדות כפי שעלו מחומר הראיות:

7

8 1. התובע הועסק אצל הנתבעת בתפקיד מנהל תחום צעצועים החל מיום 4.5.11 ועד ליום
9 19.5.13.

10 2. התובע פוטר מעבודתו.

11 3. הנתבעת עוסקת בייבוא של מוצרי תינוקות וצעצועים ושיווקם לרשתות בארץ במשך כ-20
12 שנה.

13 4. ביום 19.5.13 לאחר שהחל את יום עבודתו, נקרא התובע בשעה 10:30 למשרדה של
14 מנכ"לית הנתבעת. התובע נתבקש להגיע שוב למשרדה של המנכ"לית בשעה 14:00. בין
15 הצדדים התנהלה שיחה.

16 5. בשעה 16:00 נקרא התובע שוב למשרדה של מנכ"לית הנתבעת ושם הודיעה לו המנכ"לית
17 שהוא מפוטר.

18

19

20

21

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ס"ע 1692-11-13

טענות הצדדים

טענות התובע:

1. לתובע לא נערך שימוע כדין והוא פוטר מעבודתו על-אתר וללא נימוק ענייני. התובע עותר לפיצוי בגובה 3 משכורות (43,490 ₪) וכן להשבת סך של 550 ₪ שאותו ניכתה הנתבעת משכרו האחרון של התובע בשל נזק לכאורה שאותו גרם התובע לרכב הנתבעת.
2. עוד טוען התובע כי הוא גלש באינטרנט מעת לעת ולא מעבר לגלישה של כל עובד ועובד. הראיות שהוצגו על ידי הנתבעת בעניין זה יש בהן כדי להטעות שכן מדובר על "עמוד אינטרנט פתוח ולא על גלישה אקטיבית." לכן מדובר בדו"ח שקרי.

טענות הנתבעת:

1. התובע ביצע תפקידו ברמה בינונית נמוכה ובנושאים רבים התובע כלל לא טיפל. כתוצאה מעבודתו, מנהלת הנתבעת הבהירה לתובע מספר פעמים כי אינה מרוצה מעבודתו והתובע הבטיח לשפר תפקודו. התובע היה מודע לכך שהנתבעת איננה מרוצה מעבודתו. תפקודו של התובע גרם להפסדים לנתבעת.
2. התובע חסם את חלון משרדו בפוסטר ושינה את מיקום המחשב, על מנת שלא ניתן יהיה לראות באלו אתרים הוא גולש באינטרנט. התובע היה ספון במשרדו במשך שעות רבות ולא יצא לשטח. התובע הגיע למשרד בלבוש לא הולם, למרות הערות הנתבעת. בין התובע לעובדת שהייתה כפופה לו התגלעו סכסוכים והתובע נהג לצעוק עליה.
3. התובע נשלח לתערוכה (פברואר 2013) אולם איחר כל בוקר לתערוכה והיה טרוד בענייניו הפרטיים.
4. לאחר חזרתו לארץ היה עליו לעזור בספירת המלאי, אך במקום לעבוד, עסק התובע בענייניו הפרטיים.
5. הנתבעת ערכה לתובע מספר שימועים התובע לא שיפר את תפקודו לכן נאלצה הנתבעת לפטרו.
6. בסמוך לפיטוריו בדקה הנתבעת את רשימת ההיסטוריה במחשב, שעליו עבד התובע. הנתבעת גילתה שהתובע מעביר את שעות עבודתו בצפייה בסרטים ובסדרות, ובכך למעשה התובע גנב שעות עבודה מהנתבעת. כדי לא לפגוע בתובע התמקד השימוע באי הצלחתו של התובע. הנתבעת נתנה לתובע הזדמנות להשיב על הטענות כנגדו ולחזור לאחר כמה שעות.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ס"ע 13-11-1692

1 התובע חזר ללא כל נימוק שהיה בו כדי לשכנע. מנכ"לית הנתבעת שקלה את דבריו של
2 התובע ורק אז החליטה לפטרו.

3 7. הנתבעת ערכה בדיקה והעלתה כי 50% מזמנו של התובע בעבודה הוקדש לצפייה בסדרות
4 ועיסוק בתחביבו (תכנון טיולי אופניים). מבדיקה של הטלפון הנייד, שהיה בשימוש של
5 התובע, עלה כי כל השיחות הנכנסות היו שלא בענייני עבודה. כל המיילים של התובע היו
6 שלא בענייני עבודה.

7 8. לא היה כלל מקום לערוך שימוע לתובע נוכח מעשיו של התובע והיה מקום לשלול את פיצויי
8 הפיטורים וההודעה המוקדמת. התובע הוא נוכל שהונה את הנתבעת לפיכך עותרת הנתבעת
9 בתביעה שכנגד להשבת שכר בגובה של 50% מהשכר ששולם לתובע (₪ 52,492) להשבת
10 מחצית מההפרשות לפנסיה (₪ 3,163), השבת דמי ההבראה כיוון ששולמו ביתר (₪ 980),
11 השבת פיצויי פיטורים ודמי ההודעה המוקדמת (₪ 30,194). בשל היקפם החמור של גניבת
12 השעות על ידי התובע והחזר הוצאות משפט שנגרמו לנתבעת נתבע פיצוי בשל הפרת הסכם
13 העבודה (₪ 10,850).

עדויות:

16 שמענו את עדות התובע ומטעם הנתבעת העידו:

17 מנכ"לית הנתבעת, גב' חני טרנר ;

18 מנהל המכירות והפיתוח של הנתבעת, מר אהליאב פזמוני ;

19 מתאמת שיווק בנתבעת, גב' אולגה ליפסון ;

20 סוכן מכירות בנתבעת, מר דוד כליף.

הכרעה :

23 לאחר ששמענו את העדויות, עיינו במסמכים שהוגשו ובחנו את טענות הצדדים, באנו לכלל מסקנה
24 כי דין התביעה להתקבל בחלקה ודין התביעה שכנגד להידחות.

האם פוטר התובע כדין?

28 1. מנכ"לית הנתבעת העידה כי קיימה עם התובע "שיחת אזהרה" וצירפה "פגישת אזהרה
29 ינואר 2012", שנה וחצי בטרם פוטר התובע מעבודתו. לא הוצגה כל ראיה נוספת בעניין
30 שיחת אזהרה נוספת שלכאורה קויימה עם התובע (ראו לעניין זה עמ' 18 לפ' שורות 3-4
31 לעדות טרנר).

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ס"ע 13-11-1692

2. באותה שיחה או בשיחות אחרות שנערכו, אם נערכו, עם התובע לא הועלו טענות ספציפיות כלפי התובע כלפי תפקודו וככל הנראה רק נאמר לו שהנתבעת איננה מרוצה מתפקודו והתובע אכן ידע שהנתבעת איננה שבעת רצון מעבודתו:
- ש. **נכון שבמהלך תקופת עבודתך חני הודיעה לך שהיא לא מרוצה מהעבודה?**
- ת. **היא הודיעה לי מספר פעמים, אבל לא רק לי.**
- (עמ' 6 לפ' שורות 12-13 לעדות התובע).
3. בטרם פוטר התובע שוחחה מנהלת הנתבעת עם התובע:
- ש. **ביום של הפיטורים, היו שלוש פגישות בינך לבין חני, הייתה פגישה ראשונה בבוקר, נכון?**
- ת. **כן.**
- ש. **אחר כך חני אמרה לך ללכת לחשוב כמה שעות ולחזור, נכון?**
- ת. **נכון.**
- ש. **אח"כ פגישה שלישית הייתה בצהריים לאחר שחזרת?**
- ת. **נכון.**
- ש. **ואז חני הייתה צריכה כמה שעות לחשוב בעצמה?**
- ת. **שעה, פחות.** (עמ' 6 לפרוטוקול, שורות 21-28 לעדות התובע).
4. הנתבעת אף ערכה מעין פרוטוקול לשיחה:
- ש. **שאתה העלאת את הטיעונים, יצאה תרשומת של הדברים שאתה אומר?**
- ת. **נכון.** (עמ' 7 לפ' שורות 24-25 לעדות התובע).
5. אין מחלוקת כי התובע לא זומן לשימוע כדין בשונה מגב' ליפסון, עובדת אחרת בנתבעת:
- ש. **כמה זמן נתנו לך להתכונן?**
- ת. **נדמה לי שנתנה לי בערב, וזה נערך ליום למחרת. אני לא זוכרת, זה היה ממש מזמן.** (עמ' 12 לפ' שורות 16-17 לעדות ליפסון).
6. היה על הנתבעת לזמנו, מספר ימים קודם או למצער ערב קודם, כדי שהתובע יוכל להיערך בהתאם אולם הנתבעת לא נהגה כך:
- ש. **אז למה לא ביקשת באותו רגע לדחות את השימוע, לבוא להיות מיוצג, היית יכול להגיד שאתה רוצה לעשות את זה בצורה יותר מסודרת, היית מבקש ואז היו עושים את זה?**

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ס"ע 13-11-1692

ת. הסיבה היא שאחד, הייתי המום מעצם ההזמנה לשימוע ושתיים, חששתי שאם
אנסה לקבוע את הדברים בזמן שלי, זה ירגיז יותר את הנתבעת והתובעת שכנגד,
והדבר יהיה בעוכריי. מה גם שלא נאמר לי שזה שימוע."
(עמ' 7 לפי שורות 14-18 לעדות התובע).

7. על פי הפסיקה במקרים מסוימים אין צורך לערוך שימוע פורמלי אם מגיע בית הדין למסקנה
כי תכלית השימוע התקיימה ואין צורך למלא אחר "כללי טקס צורניים" על מנת לקיים את
חובת השימוע:
"על מנת לקיים את חובת השימוע, אין משמעות הדבר בי חייבים להתקיים "כללי טקס"
צורניים מסוימים, השאלה האם מולאה חובת השימוע נגזרת בכל מקרה מנסיבותיו הוא.
לא דומה מקרה בו התשתית העובדתית או האחרת לפיטורים רחבת היקף למקרה פשוט.
זאת ועוד, לא כל "פגם" בשימוע בהכרח יש בו כדי להצדיק מתן פיצוי - כל מקרה צריך
להבחן בנסיבותיו". (ע"ע 554/09 צבר ברזל הספקה ושיווק מתכת בע"מ - משה שמיר, ניתן
ביום 13.1.2011 פורסם במאגרים האלקטרוניים).

8. במהלך 3 הפגישות שקדמו לפיטוריו אכן יכול היה התובע לומר את דברו אולם הטענות
כנגד התובע שהעלו במסגרת התביעה כאן לא הועלו כלל בשיחות והנתבעת העלתה אותן רק
לצורך התביעה.

9. לא זו אף זו, הנתבעת לא ערכה את השימוע בלב פתוח ובנפש חפצה (עמ' 7 לפי שורות 11-23
לעדות התובע) ומנהלת הנתבעת בעצמה הודתה בכך:
"גם אם הייתי מזמינה בכתב את תמיר לשימוע, ונותנת לו יותר זמן לחשוב, היה חוזר עם
אותן תשובות והיינו מגיעים לאותה תוצאה" (סעיף 25 לתצהיר טרנר).

10. על כן, מצאנו מקום לחייב את הנתבעת בפיצוי בגין אי עריכת שימוע כדין בגובה של 8,000
ש"ח (משכורת יסוד אחת).

11. נפנה כעת אל הטענות שהועלו כנגד התובע באשר לתפקודו.

תפקודו של התובע:

12. מנכ"לית הנתבעת הציגה בפנינו כי היא מעסיקה המתייחסת לעובדיה כאל משפחתה (עמ'
16 לפרוטוקול שורה 10 לעדות טרנר), אנו לא התרשמנו כך; התייחסותה של הנתבעת אל
התובע, עת שחזרו יחדיו ב- 4:00 לפנות בוקר מטיסה מעידה כאלף עדים על התנהגות שונה
מכפי שהוצהר.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ס"ע 13-11-1692

13. עדות התובע הייתה מהימנה בעינינו וכך העיד התובע:

"חני לא הייתה מרוצה, כי כשהיינו בחו"ל, ביום שישי בערב, קיבלתי טלפון מאשתי שהבן שלי שבר את היד, והייתי קצת מוטרד. היא עברה שבת מאוד קשה. ואנחנו הגענו הביתה מהטיסה במוצ"ש בסביבות 04:00. הבן שלי בכה כל הלילה כי כאב לו, אחרי שהשתחרר מבית החולים ואני טיפלתי בו ונתתי לאשתי לנוח, אבל בכל זאת למחרת בבוקר, ללא שינה, הלכתי לספור את הסחורה, בזמן שהיא ישנה בבית. לה ולליאב הגיעה מנוחה ולי לא. ובעבודה, כמו שכתוב כאן, בעבודה מתמסרים לעבודה ולא נותנים לדבר להפריע, יש דברים כמו ילד בן שנה וחצי עם יד שבורה, שיותר חשוב מהעבודה, לדעתי."

(עמ' 8 לפ' שורות 13-20 לעדות התובע).

14. מנכ"לית הנתבעת לא זו בלבד שכפתה על התובע להגיע למחסנים לספירת מכולה בשעה 8:00 בבוקר לאחר שהגיעו יחדיו בטיסה ב- 4:00 לפנות בוקר, אלא שהיו לה טענות כנגד התובע שדאג לבנו התינוק ששבר את ידו והיא, בשונה מהתובע, ככל הנראה שבה לביתה:

"ש. נכון שבקשת מתמיר באותו יום להתייצב בשמונה בבוקר לספירת המכולה?

ת. היתה בעיה עם המכולה...

ש. כן או לא?

ת. כן, אמרתי לו שיבוא לשעה, יספור ויילך לישון. נכון שהוא הגיע בשמונה בבוקר אבל הוא לא עשה כלום, דיבר בטלפון כל הזמן ולא עשה כלום. דיבר בטלפון כל הזמן, עם אשתו."

(עמ' 18 לפ' שורות 26-28 וכן עמ' 19 שורות 1-2 לעדות טרנר).

15. לא תפקודו של התובע נמצא לקוי כי אם התייחסותה של הנתבעת היה קלוקל.

התנהגות התובע בתקופת עבודתו:

16. הנתבעת טענה כי יחסי האנוש של התובע עם חבריו לעבודה היו טובים, אולם טענה כי התובע צעק על אולגה ליפסון, שהייתה כפופה לו אולם הננו מקבלים את הסברי התובע באשר לויכוח הקולני שהתרחש עם עמיתתו לעבודה:

"ש. נכון שצעקת על העובדת אולגה מספר פעמים?

ת. צעקתי עליה פעם אחת, בשיחה טלפונית, אחרי שהיא צעקה עלי פעם אחת בטלפון, אחרי שהיא צעקה עלי באופן לא מכווץ, ובמספר פעמים התנהלו בינינו דין ודברים בקול רם, אבל לא רק בינינו, אלא גם בין אולגה לבין השאר."

(עמ' 6 לפ' שורות 17-20 לעדות התובע).

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ס"ע 1692-11-13

17. נציין כי התרשמנו כי התובע הוא איש נעים הליכות ועדותו כאמור הייתה מהימנה בעינינו.
18. מחקירתו של כליף, עובד הנתבעת, עלה כי לבושו של התובע עלה באופן הומוריסטי בלבד: **ת. היה לנו קטע של הומור, של סוכנים בינינו, שהיינו מדברים על זה בינינו, זה לא יצא החוצה. זה היה הומור בינינו, בין הסוכנים, וזה צוין. אתה רוצה שאגיד את האמת, ואני אומר רק את האמת.** (עמ' 14 לפ' שורות 8-11 לעדות כליף).
- לכן, גם טענה זו של הנתבעת כלפי התובע לאו טענה היא.
19. אין בית הדין מחליף את שיקול דעתו של המעסיק, כך שאיננו בוחנים האם עלה מספר המותגים שיוצגו על ידי הנתבעת בתחילת עבודתו של התובע ובמהלך תקופת עבודתו. הדעת נותנת כי מעסיקה מעוניינת בעבודת עובדיה והיא איננה מפטרת עובדים ללא כל סיבה, אלא אם כן יוכח על ידי העובד כי עסקינן באפליה מכל סוג שהוא אולם אין זה המקרה כאן.
20. אין אנו נותנים אמון בעדי הנתבעת כי ידעו אודות תפקודו הלקוי של התובע במהלך תקופת עבודתו והתלוננו עליו (עמ' 10 שורות 21-30 לעדות פזמוני) ותמוכין לכך הוא כשנודע לכליף על רצונה של המנכ"לית לפטר את התובע, התקשר הוא אל המנהלת וניסה לשנות את דעתה (עמ' 14 לפרוטוקול שורות 1-5 לעדות כליף). אם אכן לא היה מרוצה מתפקודו של התובע, מדוע טרח לעשות כן?
21. נציין כי משוב שנערך **בדיעבד** ע"י המנכ"לית, אין לו כל משקל ראייתי (עמ' 16 לפ' שורות 19-20 לעדות טרנר).
22. כל טיעוניה של הנתבעת באשר לגלישת התובע באתרים השונים, לא הועלתה, כאמור לעיל, בשימוע ולא ניתנה לתובע הזדמנות להתגונן. מהעדויות בפנינו, התחוור כי נפלו למצער מספר פגמים בראיות שהוצגו בפנינו להוכחת גלישתו של התובע באינטרנט במשך יום העבודה.
23. היסטוריית הגלישה התייחסה לכל שעות היממה לרבות שעות הלילה, בהן ברור כי התובע לא היה כלל בעבודה:
- "ש. איך את מסבירה שיש פה חלקים שלמים שבכלל הם לפנות בוקר – 2:00 לפנות בוקר, 3:00 לפנות בוקר**

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ס"ע 13-11-1692

ת. זה היה טעות של הקלדה של פקידה, אלא אם הוא גלש ויש לו חשבון בגוגל
כרום אז הוא יכול להתחבר מהבית לאותו חשבון ואז זה מראה שזה כאילו
מהמשרד." (20 שורות 26-30 לעדות טרנר).

24. לא צורפו את כל הדפים הרלבנטיים :
ש. יש בנספח ל"ד מספרים רצים בתחתית שלו – לאן נעלמו דפים 146 – 242,
114 – 121, 263 – 271, 274 – 279 ? אני אומר לך שאת הגשת לבית המשפט
באופן סלקטיבי את הדפים.
ת. ואני אומרת לך שאני הכי ישרה בעולם והגשנו בדיוק מה שהיה על
המחשב, דרך אגב יכול להיות שזה היה שיש-שבת ולא היה חומר, הזמנו
אתכם לבדוק את הדיסק, תבואו תקחו את הדיסק תעשו מה שאתם
רוצים." (עמ' 20 לפ' שורות 19-22 לעדות טרנר).

25. עיון בקבצים שצורפו מעלה כי חלקם הם בכלל קבצי עבודה (נספחים כ"ב, כ"ו).

26. נתונים טכניים שהופקו ממחשבו של התובע, פירוט היסטוריית גלישה וניתוח גלישה תוך
חלוקת זמן עבודה לזמן גלישה, הובאו ללא ניתוח של מומחה במחשבים אלא ע"י מנהלת
הנתבעת, אשר לה אין כל הכשרה בנושא.

27. טענתה של הנתבעת כי "אפילו תמונת משפחתו של הנתבע עדיין נמצאת על שולחן העבודה"
במחשב התובע (ס' 11 לסיכומים ונספח כ'1) לאו טענה היא. הווה ידוע שעובדים מציבים על
גבי שולחן העבודה (desktop) תמונה של ילדיהם או משפחתם ואין בכך כל פגם.

28. על המעביד לפקח על עבודת עובדיו בזמן אמת, ולא להגיש תביעה לאחר שנתיים על השבת
שכר עבודה. שוכנענו כי ההערכה כי 50% מעבודת התובע בנתבעת נעשתה לענייניו הפרטיים
אינה מבוססת אלא נזרקה לחלל האוויר, ללא כל ביסוס אריתמטי. על כן דין רכיב התביעה
להחזר הפרשי שכר נדחית.

29. הנתבעת מודה כי "המנכ"ל החליטה, שאם הנתבע יגיש תביעה, תוגש תביעה נגדית"
(סעיף 14 לסיכומי הנתבעת), לכן ברור שהתביעה שכנגד נולדה רק מאחר שהתובע העז
לשלוח מכתב לנתבעת בטרם הגשת התביעה.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ס"ע 13-11-1692

30. הדעת נותנת כי יתכן שעובדים גולשים באתרים שונים במהלך שעות עבודתם ויש בכך משום גזילה של שעות העבודה, אולם על המעסיק להזהיר את העובדים לבל יעשו כן לפקח על כך, לקבוע נהלים ולא להגיש תביעות שכנגד לאחר שעובד מגיש תביעה ולהעלות טענות מן הגורן ומן היקב.

דמי הבראה:

31. תביעתה של הנתבעת להחזר תשלומי הבראה ששולמו לתובע מבוססת חישוב דמי הבראה בהתאם לשעות העבודה בהן עבד בפועל. הנתבעת לא הצליחה להוכיח ולכמת מהי כמות השעות שבהן גלש התובע באינטרנט ולבודד את מספר השעות בפועל אותן עבד, לטענתה.

פיצויי פיטורים:

32. בנסיבות העניין לנתבעת לא עומדת כל זכות לשלול את פיצויי הפיטורים וחלף ההודעה המוקדמת של התובע ונסביר. התובע פוטר בשל אי שביעות רצון מתפקודו ולא משום סיבה אחרת. הטענות שהועלו במסגרת התביעה שכנגד לא הועלו במסגרת הפיטורים ולא יעלה על הדעת שמעסיק יעלה טענות כנגד העובד בדיעבד וידרוש כספים ששולמו לעובד כדין.

קיזוז סך של 550 ש"ח משכרו של התובע:

33. הנתבעת קיזזה 550 ₪ משכרו של התובע, לטענת הנתבעת, בשל נזק לרכב החברה (סעיף 20 לתצהיר התובע). הנתבעת לא הראתה מקור נורמטיבי שאפשר לה לקזז סכומים משכרו של התובע. סעיף 25 (א) לחוק הגנת השכר התשי"ח - 1958 (להלן: "חוק הגנת השכר") קובע רשימה סגורה של מקרים המאפשרים קיזוז כספים ממשכורתו של עובד (סכום שחובה לנכותו על פי חוק, תרומות שהעובד הסכים כי ינוכו, דמי חבר לארגון עובדים, דמי טיפול ארגוני, קנס שהוטל על עובד על פי הסכם קיבוצי או על פי חוק, תשלומים לקופת גמל, חוב על פי התחייבות בכתב מהעובד למעביד, מקדמות על חשבון שכר העבודה). המקרה דנא אינו בא בגדר אחד המקרים המנויים בסעיף 25 (א).

"בשאלת הניכוי המותר משכר העובד האחרון, על כל רכיביו, EXUG סעיף 25(ב) לחוק הגנת השכר התשי"ח-1958, והוא קובע כי לא ינוכו משכר העבודה האחרון אלא "כל יתרה של חוב שהעובד חייב לו, לרבות מקדמות".

כוונת המילים "יתרת חוב ולרבות מקדמות" היא, לסכום קצוב ומוכח, או בלתי שנוי במחלוקת, שהרי לא יעלה על הדעת כי יאפשר המחוקק למעביד לעשות דין לעצמו להחליט מה חייב לו העובד, כמה חייב, ומדוע חייב, ולנכות כל סכום משכרו, כישר בעיניו.

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ס"ע 13-11-1692

אלא על מעביד הסבור כי נותרו "יתרות-חוב" שחב לו העובד, להתכבד ולהגיש תביעה נגדית, או בהתקיים נסיבות לקיזוז לטעון לקיזוז בכתב הגנתו - ולהוכיח את טענתו." (דב"ע נד / 101 – 3 יעקב עמנואל נ' שופרסל [פורסם בנבו] ניתן ביום 30.3.95 פד"ע כ"ח 241 שם עמ' 16).

34. על כן, על הנתבעת להשיב לתובע סך של 550 ש"ח שנוכה שלא כדין.

סוף דבר:

התביעה העיקרית מתקבלת בחלקה - הנתבעת תשלם לתובע פיצוי בגין אי עריכת שימוע בסך של 8,000 ש"ח והחזר בגין ניכוי שלא כדין בסך של 550 ש"ח.

בנוסף, תשלם הנתבעת לתובע סך של 1,000 ש"ח שכ"ט עו"ד והוצאות משפט בסך 100 ש"ח.

התביעה שכנגד נדחית. בשים לב לעובדה כי גובה התביעה שכנגד עמד על סך 97,634 ש"ח והיא נדחתה במלואה, תשלם התובעת שכנגד לנתבע שכנגד שכ"ט עו"ד בסך 10,000 ש"ח והוצאות משפט בסך 1,000 ש"ח.

זכות ערעור לצדדים לבית הדין הארצי לעבודה בירושלים, תוך 30 יום מיום קבלת פסק הדין.

ניתן היום, י"ג אב תשע"ה (29 יולי 2015), בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

ק. עליזה אור / אסף כהן

ד"ר אריאלה גילצר-כץ, שופטת

ג'רחם 30/6/15

מר מוחמד מנסור,
נציג ציבור(עובדים)